

“Ak, krusts, esi sveicināts, cerība vienīgā!”

Septembris, 2026 Nr. 9 (160)

Lielvārdes Sv. Krusta paaugstināšanas Romas katoļu draudzes izdevums

Redakcijas sleja

“Ja kāds grib man sekot,
tas lai aizliedz sevi un ik dienas ņem
savu krustu, un seko man!” (Lk 9,23)

Vismīļie Lielvārdes Sv. Krusta Paaugstināšanas draudzes locekļi un draugi, esiet mīļi sveicināti mūsu dievnama titulsvētku (14.09.) mēnesī!

Kristiešu dzīve nav iedomājama bez krusta klātbūtnes ikdienā, kā to bija apsolījis pats Kristus saviem sekotājiem. Kopš 326. gada, kad sv. Helēna atrada Jeruzalemē Kristus Svēto Krustu un tā vienu trešdaļu novietoja Konstantīna Lielā jaunuzceltajā Svētā Krusta bazilikā uz Golgātas kalna, tas tiek svinīgi pagodināts caur kristiešiem. Pirmajos gadsimtos krusta zīme kristiešiem viesā zināmu riebumu un iebaidījumu, jo uz krustiem tika nogalināti ļoti daudzi kristiešu mocekļi, par cik krusta nāve bija visnežēlīgākais soda veids Romas impērijā. 320. gadā jaunais Romas imperators Konstantīns Lielais aizliedza izmantot krustu kā nāves soda instrumentu, jo viņš pats pārliecinājās par krusta zīmes spēku, kad 312. gadā pirms izšķirošās kaujas ar cēzara Maksentija karaspēku redzēja vīzijā ugunīgo krustu debesīs ar uzrakstu “Ar šo zīmi tu uzvarēsi”. Konstantīns lika šo krusta zīmi uzzīmēt uz kaujas karoga un karavīru vairogiem. Tajā kaujā viņš reāli sakāva stiprā ienaidnieka lielo karaspēku un 313. gadā pasludināja kristietību par galveno reliģiju visā Romas impērijā, kaut gan pats vēl palika par Romas pagānisma reliģijas augstāko priesteri (*Pontifex Maximus*). Tikai īsi pirms savas nāves Konstantīns Lielais tika nokristīts, esot jau uz nāves gultas, jo viņam vajadzēja turpināt karot un nogalināt daudzus cilvēku dzīvības, kas bija pretrunā ar 5. Dieva bausli un kristietības pamatprincipiem. Tādējādi Romas katoliskā Baznīca to nav atzinusi un pasludinājusi par svēto, pretstatā Austrumu Baznīcām, kuras viņu godina kā svēto.

Imperators Konstantīns dāvināja kristiešu Baznīcai gan Jeruzalemē, gan Romā savas audienču zāles, kuras dēvēja par bazilikām. Viņš lika rotāt dievnamu torņus un kupolus ar krusta zīmēm, līdz ar to mainot kristiešu attieksmi un mentalitāti attiecībā uz Kristus nāves ieroci un instrumentu, kas pamazām kļuva par kristiešu ticības apliecinājuma redzamo zīmi, kas parādījās arī uz viņu sarkofāgiem un kapa vietām. 335. gadā 14. septembris kļuva par oficiāliem Baznīcas svētkiem gan Rietumos, gan Austrumos. Savā ziņā mēs varam uzskatīt Konstantīnu Lielo par krusta zīme ieviesēju pirmo gadsimtu kristiešu dzīvē.

Kristietībai attīstoties vēlākajos gadsimtos, krusta zīme kļuva par oficiālo simbolu arī Baznīcas liturģijā. Ikvienu liturģiskā darbība, lūgšana un sakramenti iesākas ar svētā krusta zīmi, kas savā

formulā ietver mūsu piederību pie Vissvētās Trīsvienības, kuras ģimenes locekļi mēs kļūstam Kristības sakramentā, kad tiekam nokristīti triju dievišķo personu vārdā: Tēva un Dēla, un Svētā Gara vārdā. Bet īsi pirms ūdens uzliešanas uz kristāmās personas pieres priesteris ar īkšķi iezīmē krusta zīmi, kas ir pirmā redzamā mūsu pestīšanas zīme, ko kristāmais saņem. Tāpēc katoļticīgajiem uz kapa vietas bēru rituālā tiek uzstādīts krusts kā redzamā ticības zīme tieši galvgalī, kur tas tika pirmo reizi apzīmēts Kristības brīdī.

Svētā Krusta zīme ticīgajiem ir stiprs ierocis cīņā pret ļaunajiem gariem. Bieži pat mazticīgie cilvēki briesmu brīžos pārmet krustu, kas notiek automātiski. Varētu teikt, ka ar šo zīmi cilvēks sāk apliecināt savu ticību trīsvienīgajam Dievam. Brežņeva sieva, atvadoties no sava vīra Leonīda bēru ceremonijā, pārsvētīja viņa līķi ar krusta zīmi visas pasaules kameru priekšā, jo abi bija kristīti cilvēki, kaut kļuva komunisti. Tomēr viņa nenobijās vismaz atvadu brīdī savā sirdī sūtīt Dievam lūgšanas par mirušo vīru un to izpaua ar krusta zīmi, kas tik bieži tiek lietota sevišķi pareizticīgo lūgšanās.

Baznīca aicina ticīgos veikt svētā krusta zīmi ar cieņu un ticību, lai arī ārēji šī zīme būtu kā skaista liecība apkārtējiem cilvēkiem. Ticīgo mājokļos krustam ir jāatrodas goda vietā uz sienas istabā, neslēpjot to no ciemiņu acīm. Vai krusta zīme ir katrā dzīvoklī goda vietā arī šodien? Neizmetiet krustus un svētbildes no saviem mājokļiem, kad nomirst jūsu vecāki vai vecvecāki! Saglabāiet tos kā svētību un garīgo mantojumu nākamajām paaudzēm!

22.08. mūsu zeme piedzīvoja drausmīgu vētru, kas iznīcināja virs 300 000 koku un pat laupīja dažu cilvēku dzīvības. Pirms 35 gadiem tajā dienā bija beigusies valsts apvērsuma vētra Krievijā. Sabruka bezdievības režīma dzelzs aizkars — PSRS. Dievs mūs izveda no šīs tumsas impērijas un ievēda gaismas un brīvības valstībā. Šobrīd elles spēki Krievijā cenšas no jauna atkarot zaudētās republikas, draudot ar jaunām okupācijām un nāvi mūsu tautām. Tā būtu tumsas spēku verdzība, kurā esam dzīvojuši 50 gadus mūsu zemē. Neļausim pakļaut sevi šai tumsai no jauna un stipri ticēsim labā uzvarai pār ļaunumu pasaulē!

Šī tragiskā vētra parādīja, cik neaizsargāti mēs esam ar visu mūsu bravūrību par NATO drošību, kad viens vētrā nogāztais koks, kas pārrāva elektrokabeļus pretī mūsu draudzes mājai, lika dzīvot bez elektrības veselas 4.5 diennaktis, radot milzīgas problēmas draudzes darbībā, sevišķi pārtrauktajos remontdarbos. Bet vairāku simtu dronu uzlidojumi varētu vienā stundā iznīcināt visu mūsu zemes infrastruktūru. Lūgsimies, lai svētais erceņģelis Miķelis un Māras

zemes Karaliene pasargā mūsu Baltijas valstis no jaunā kara draudiem. Lai uzvar Kristus Svētais Krusts, nevis sirpis un āmurs!!!

Dārgie draugi! Kopš jūlija sākuma mūsu dievnāmā ir atjaunoti sienu remontdarbi abās sakristijās un lūgšanu zālē altāra un kreisās sānu sienu daļās. Tika atvērtas un ar armatūru saskavotas palikušās un no jauna radušās sienu plaisas. Tagad notiek sienu apmetuma un krāsošanas darbi, kas prasa papildus līdzekļus to apmaksai. Pazemīgi lūdzu jūsu atbalstu šajā vajadzībā, lai mēs spētu pabeigt iesāktos darbus. Tāpat priesteru sakristijā radās vajadzība iegādāties jaunus drēbju skapjus, jo vecie jau sabruka. Paldies visiem, kuri atsaucās un ziedoja šīm vajadzībām, bet vēl iztrūkst paliela summa...

2.08. mēs nosvinējām lielos Lielvārdes draudzes Kapusvētkus. Dievs mūs svētīja ar saulainu laiku. Bet 29.08. bija prieks par Jevgēnija Raģiņas un Diānas Dmitrijevas svinētajām Lauļībām mūsu dievnāmā Euharistijas laikā, kas ir pirmās (un laikam arī vienīgās) šogad. Tika sagatavoti katehēzē 3 pāri laulībām, bet beigās sanāca salaulāt tikai 1 pāri, par ko arī pateicos Kungam. Aicinu aktīvi piedalīties draudzes 40 stundu dievkalpojumos Sv. Krusta Pagodināšanas svētkos 13., 14. un 20.09. Svētīgu un ražīgu septembra mēnesi! *Prāvests Andris Solims*

Vasara jau lēnām no manis atvadās, atstājot gan jaukas, gan notikumiem bagātas atmiņas.

Katru gadu, arī šogad, devos uz Aglonu. Lietus uz brīdi bija mitējies, it kā netīši mani uzrunājot – laiks doties uz svētkiem. Daba pati pasaka priekšā, kam šodien ir prioritāte.

Šogad Aglonas svētki aizritēja sirsnīgi un mierīgi. Dievmāmiņa mūs visus lutināja ar siltu un saulainu laiku. Krusta ceļa laikā ļaudis svinīgi veidoja sveču un gaismas ceļu pa visu sakrālo laukumu. Kā viena gaismas upe tā deva siltumu un mieru ikviena svētceļnieka sirdij.

Likās, ka šogad cilvēki bija kļuvuši rāmāki un mierīgāki un patiesi priecājās kopā ar Mariju par doto svētību un paaudzēs nodoto mantojumu – ticību, cerību un iespēju būt izglābtiem.

Krusta ceļš ar miera vēstījumu pasaulei, īpaši Ukrainai, cerams, nonāks līdz miera baloža pastkastei.

Svētdienas Mise pulcēja neierasti daudz ticīgo. Nedēļas nogales brīvdienas ļāva daudziem apmeklēt Aglonu. Arī Lielvārdes draudzes pārstāvji kuplā skaitā piedalījās šajos svētkos. Lielais cilvēku pūlis netraucēja vienam otru atrast, lai apsveiktu svētkos.

Procesija aizkustināja gan lielos, gan mazos, atstājot aiz sevis uz ceļa baltas hortenziju ziedlapiņas. Procesijas laikā karogu parāde vienoja dažādas draudzes un svētceļniekus.

Svētku izskaņā iegāju bazilikā, lai pateiktos Marijai. Atvadoties koris piepildīja dievnamu ar skaņām, kurās šķita – pat eņģeļi būtu gatavi nolaisties no debesīm, lai sveiktu Mariju un svētku viesus.

Vēl ilgi šī vasara paliks atmiņā arī ar vētrām, negaisiem un lietavām, kas atnesa ievērojamus postījumus un atgādināja, ka dzīvē var pienākt brīži, kad nav ne elektrības, ne interneta, ne mobilo sakaru.

Apkārt redzami laužti koki, kas sagāzušies uz elektrības kabeļiem, bet zālāju klāj vēja plosīto koku un lapu paklājs. Arī mājas jumta kore nav izturējusi spēcīgā vēja spēku. Agrā rīta gaismā mani pamodināja troksnis, it kā sakot – laiks celties un ķerties pie remonta darbiem. Izskatās, ka malka un zari šķeldai pietiks vēl kādam laikam.

Dienas gaitā ceļmalas tiek attīrītas no laužtiem kokiem. Vējgāzes atstājušas acīmredzamus postījumus katrā meža nostūrī. Arī pilsētas parki un kapsētas nedēļas garumā piepildās ar motorzāģu skaņām.

Katram laikam un notikumam ir sava skaņa, kas rada emocionālo vidi. Taču līdzās visam ar Dieva svētību ir miers, cerība un mierinājums dažādos dzīves brīžos. Dievs mums nav devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu. *Sarmīte Anna Zoltnere*
!!!!!!++++!!!!!!++++!!!!!!++++!!!!!!++++!!!!!!++++!!!!!!

Laika ritējums

Šodien pārdomāju laika ritējumu manā dzīvē.

Jau 18 gadu vecumā man ārsti paredzēja dažu gadu ilgu dzīvi, taču Dievam bija citas domas manā dzīvē. Tāpēc es katru rītu pateicoties par jauno dāvāto man dienu, bet vakarā pateicos par nodzīvoto dienu, par padarīto un nepadarīto...

Šajā mēnesī bija ļoti daudz pamācošu notikumu - Dievmātes Debesīs uzņemšanas svētki Aglonā, lielā vētra un kārtējais mūsu studiju grupas saiets.

Par sirdi... un matemātiku.

Klausījos matemātikas skolotāja Aleksandra Vorobjova sarunu "Krustpunktā". Mani pārsteidza klausītāju komentāri, ka tie skolasbiedri, kuri labi mācījās matemātiku, nebija veiksmīgi dzīvē... Iespējams, bet katram no mums ir savs viedoklis par veiksmi.

Priecājos, ka, satiekot katru gadu bijušos grupas biedrus, joprojām redzu - nav zudusi studentu gadu humora izjūta, dzīvesprieks, tuvākmīlestība un prasme saskatīt apkārtējos cilvēciskās vajadzības. Visi viņi ir veiksmīgi cilvēki - kā darbā, tā ģimenes dzīvē. Vienmēr atceramies tos, kuri vairs nav mūsu vidū...

Mēs arvien vairāk šo laiku izmantojam lai iepazītu mūsu mīlo Latviju. It kā visi esam ceļojuši gan ar ģimenēm, gan ar skolēniem darba laikā, taču tik daudz ir ko redzēt... Pārrunājam un priecājamies par mūsu bērniem un jauniešiem, kuri iet personības attīstības ceļu.

Pamācošs laiks visiem mums bija vētras laikā - par sirdi un mūsu labo patību, par mums pašiem un mūsu labajiem darbiem. Mēs piedzīvojām ļoti patīkamu brīdi - kaimiņi steidzās mums palīgā. Pārbaudīja nolauztā ozola un ābeles drošību pagalmā, atnesa savu powerbanku (ārējo akumulatoru), ko var uzlādēt no mašīnas. Svētdien mūsu mašīna tika

intensīvi darbināta ne lai pārvietotos, bet gan lai varētu nodrošināt dzīves kvalitāti, jo mūsu mājās viss darbojas ar elektroenerģiju.

Vētrkrīze parāda mūsu labo patību, Dieva dotu piedzimšanā. Mēs esam patiesi, īsti, laimīgi, ja ļaujamies būt labi, bet caur mūsu labajiem darbiem arī pasaule kļūst arvien labāka.

Lai laime sākas no rīta! Un prieks nav atkarīgs no laika apstākļiem!

Antija Vēvere

Dievs mūs nesoda, Dievs mūs mīl

Atšķirībā no cilvēka, Dievam nav nepieciešama telpa, noteikti apstākļi, ērti iekārtota vide, klusums vai sveces. Dievs cilvēku var sasniegt jebkur — pansionātā, okeāna vidū vai Everesta kalna virsotnē.

Cilvēks ir tā iekārtots, ka, lai kaut ko uztvertu, mums ir nepieciešams koncentrēties. Kad esam iekārtojuši mums šķietami atbilstošu vidi, mums šķiet, ka nu esam Dievam tuvu. Vēl mums ļoti patīk sevi uzteikt, uzskaitīt, cik reižu esam devušies svētceļojumos, cik daudz reliģiskās literatūras esam izlasījuši, cik daudz svarīgiem cilvēkiem roku spieduši. Mums šķiet, ka esam tik ļoti tuvu šim dievišķajam.

Un, protams, mums dikti patīk pamācīt priesterus, jo mēs taču zinām labāk! Pati par sevi doma jau ir laba — mēs visi esam Dieva mīļotie bērni. Tomēr vai mēs nereti neaizraujamies ar pastīksmināšanos?

Mūsu meitiņa Marija drīz uzsāks dārziņa gaitas. Protams, viņa ir izlutināta, jo viņai ir tik daudz rotaļlietu, cik vien tāds mazs bērniņš varētu vēlēties. Bet priekšā ir iepazīšanās ar citiem, noteikti ne mazāk mīļotiem mazuļiem, un dzīves pirmais lielais izaicinājums — iemācīties dalīties.

Pirmo reizi mazais cilvēks sapratīs, ka, ja viņš saviem vecākiem ir īpašs, tad sabiedrībā ir tieši tādi paši, ne mazāk īpaši cilvēciņi kā viņš. Vai mēs, pieaugušie, mākam dalīties ar to, kas mums ir, vai dažreiz neuzvedamies kā izlutināti mazuļi? Vai dažreiz neuzskatām sevi nu mazliet, par kriptatiņu, tomēr mīļākiem, īpašākiem Dievam?

Noslēgumā nākas tikai konstatēt faktus — arī dievnamos vētras laikā pazūd elektrība, arī baznīcu dārzos vētra lauž kokus. Dievs nedomā cilvēku kategorijās. Mēs visi esam vienlīdz mīļi Debesu Tēvam — es, Tu un arī tie cilvēki, kuri mūsaprāt mīlestību nav pelnījuši. Jo ne mums par to spriest, ne mums nosodīt.

Mūsu, kā cilvēku, pienākums krīzes situācijās varbūt ir nevis vainot Dievu un neizpratnē plātīt rokas, bet apvienoties ar līdzcilvēkiem un palīdzēt grūtībās nonākušiem kaimiņiem.

Un kas to lai zina — varbūt tieši šādos brīžos Dievs mums ir daudz, daudz tuvāk!

Rita Ķepure

Klāt rudens

Vasara slapjām kājām lēnām aizbrien pa lekno, zaļo pļavas atālu, bišu sanoņas apvīta, putnu dziesmu

pavadīta. Pa varavīksnes tiltu tā uzkāpj debesīs, kur balti mākoņi kā gulbju bars drūzmējas dzidri zilajā debesu tālē, lai kādu laiku lidotu līdz dzērvju atvadu dziesmai.

Dzērvēs lido augstu, skaļi sasaukdamās savā starpā, lai neviena no bara neatpaliek un visas droši nonāk siltajos Dienvidos, bet stārķi pazūd nemanāmi; vienā naktī visi ir prom. Debesis kļūst klusas, nedzird strazdu vīterošanu, pazudusi visu laiku klātesošā čivināšana, dūdošana, svilpšana, tikai žagatas, bērzu sametušās, kaut ko sirsnīgi apspriež. Brīnos, cik daudzveidīgi skan viņu žadzināšana un čakstināšana.

Man patīk sēdēt mājas pagalmā, aizvējā, siltajā saulē, baudot klusumu, putnu čalas, manu mazo mežīņu ar staltajām eglēm, bērzus balti strīpainajās zeķītēs un dižo ozolu, kura zaros jau gadiem mājā kraukļu ģimene. No savas mājvietas ozolā tie bieži izlido izlūkos uz mežu, kas aiz lielā ceļa. Viņu maršruts ved pāri manai mājai, un, ieraugot mani sēžam pie lieveņa un bolāmiem, šie īsi un neapmierināti nokramkšķina kaut ko ne īpaši glaimojošu kraukļu valodā un maina maršrutu. Melnie, spēcīgie spārni skaļi šķeļ gaisu. Nokļuvuši mežā, tie sāk skaļi saķērkties ar saviem brāļiem un māsām. Laikam jau tur radnieki tika gaidīti ciemos.

Saulīte silda, gaiss smaržo pēc āboliem un flokšiem, bet pāri lievenītim slaidā modeles solī drasē kaķis, kura vārds ir Līze. Es viņu dēvēju par Trako Līzi, jo viņas ambiciozais raksturiņš un plēsonīgā daba sagādā problēmas pārējiem kaķiem, bet uzjautrinājumu man. Kad Līze dzird iezvanāmiem manu telefonu, purniņā parādās ziņkārīga un norūpējusies izteiksme. Viņa steidz pie manis, lai redzētu, vai tā kastīte, ar ko es runāju, ir dzīva un vai ar mani viss ir kārtībā. Viņa mēģina to apostīt, uzlikt ķepu, lai redzētu, kā kastīte reaģēs uz viņas nagu brīdinājumu.

Ir skumji, kad vasara aiziet, ir skumji, ka sāpošo kāju dēļ nespēju ilgi staigāt un man ir liegta mīļākā rudens nodarbe — sēņošana un ogošana. Šad tad iedomājos, cik labprāt aizbrauktu uz jūru, aizietu uz kino, teātri, justos atkal kā pilnvērtīgs cilvēks, tomēr tas man liegts abu ceļu traumu un reimatoīdā artrīta dēļ. Reizēm iedomājos, vai tos cilvēkus, kuru noziedzīgi bezkaunīgās rīcības dēļ esmu kļuvusi par invalīdi, arī kādreiz moka sirdsapziņa? Domāju, ka nē. Tie drīzāk priecājas par saviem nodarījumiem, par to, ka nav piekerti un viņu rīcībai nav tiesisku seku.

Ir skumji, ka neesmu varējusi aizbraukt uz kapiem, kur atdusas mani vecāki.

Ir skumji, ka apkārt tik daudz zemisku ļautiņu, kas atver muti tikai, lai ļautu vaļu primitīvu melu straumei, kas viņu pašu pašapziņu ceļ mākoņos, bet lētticīgajiem klausītājiem izskalo pēdējās prāta paliekas.

Kāpēc es reizēm jutos kā vientuļa laiviņa melna naida jūrā?

Tomēr saule man dāvā savu gaismu, zeme — ziedus un augļus, kaķi — mīlestību un pieķeršanos, un tas viss ir patiess, īsts, neviltots, bez ļaunuma un skaudības — tikpat īsts un patiess kā Dieva esamība.

Rita Bobkova

Jevgēnija un Diānas Laulības 29.08.2026.

Dievkalpojumu kārtība Lielvārdes Romas katoļu draudzē septembrī

Svētdienās:

10:00 – Vissvētākā
Sakramenta
uzstādīšana
un adorācija;

10:20 – Rožukroņa lūgšanas; 11:00 – Sv. Mise.

Darbdienās:

Otrdienās, trešdienās, ceturtdienās,
piektdienās un sestdienās: sv. Mise pl. 19:00.

3.09. — Mēneša pirmā ceturtdiena:
pl. 18:00 — Svētā Stunda.

pl. 19:00 — Sv. Mise kopīgā nodomā par draudzes
dzīvajiem locekļiem.

4.09. — Mēneša pirmā piektdiena:
Jēzus Sirds dievkalpojums pēc sv. Mises pl. 19:00.

6. septembrī: pl. 11:00 – sv. Mise ar svētību
skolniekiem, studentiem un skolotājiem jaunā
mācību gada iesākumā un Jēzus Sirds
dievkalpojums mēneša 1. svētdienā.

**8. septembrī: Dievmātes Dzimšanas
svētki** – pl. 19:00 – sv. Mise.

**12. septembrī - Vissvētās Jaunavas
Marijas Vārda dienā:**
pl. 12:00 – sv. Mise.

40 stundu dievkalpojumu kārtība Lielvārdes baznīcā

1. diena - **13. septembrī** – pl. 10:00 – Vissvētākā
Sakramenta uzstādīšana
un adorācija līdz Misei, pl. 11:00 – sv. Mise.

✠ 2. diena - **14. septembrī – Svētā Krusta** ✠
Paaugstināšanas svētki – dievnama titulsvētki:
pl. 18:00 – Vissvētākā Sakramenta uzstādīšana
un adorācija līdz Misei. Pl. 19:00 – svētku sv.
Mise, kuru celebrēs Ogres dekanāta dekāns pr.
Andrejs Kazakevičs. Vesperes, euharistiskā
procesija un Pateicības himna “*Te Deum
laudamus*” (Tevī, Dievs, mēs slavējam).

3. diena - **20. septembrī** – pl. 10:00 – Vissvētākā
Sakramenta uzstādīšana
un adorācija līdz Misei, pl. 11:00 – svinīgā svētā
Mise, Vesperes, euharistiskā procesija un
Pateicības himna “*Te Deum laudamus*” (Tevī,
Dievs, mēs slavējam).

**29. septembrī - Svēto Ercenģeļu Mihaēla,
Gabriēla un Rafaēla svētki:** pl. 19:00 – sv. Mise.

*Sirsnīgi sveicam Jevgēniju
Raģiņu un Diānu Dmitrijevu ar
Laulību noslēgšanu 29.08.2026.!!!*

Apsveicam

Dzimšanas dienā:

Līviju Vovčenko (3.09.),
Mariju Laurinoviču (8.09.),
Ingrīdu Jevsejevu (11.09.),
Antiņu Vēveri 70 gadu jubilejā
(17.09.), Antonīnu Vērdiņu
(18.09.), Baibu Mazkalniņu (24.09.) u.c.

*Visām Marijām, visiem Miķeļiem, Gabriēliem un
Rafaēliem mīļi sveicieni Vārda dienā!*

Sveicam skolotājus, studentus,
skolēnus un vecākus, uzsākot jauno
mācību gadu! Aicinām to uzsākt ar
labu grēksūdzi un Dieva svētības
izlūgšanos svētās Mises laikā 6.09. pl.
11:00 Lielvārdes baznīcā. Tiks
pasvētīti arī skolnieku mācību
piederumi: mugursomas, mācību
grāmatas, rakstāmpiederumi u.c.

Sirsnīga pateicība :

Visiem draudzes locekļiem un Kapusvētku
dalībniekiem par ziedojumiem apkures
granulu iegādei un dievnama sienu
remontdarbu apmaksai. Par cik šie darbi vēl
turpinās, tad pazemīgi lūdzu jūsu atbalstu
ziedot remontdarbu 2. kārtas apmaksāšanai!!!
Mīļš paldies koristiem un ērgelniecei Evijai
par skaistiem dziedājumiem Kapusvētkos, un
ministrantiem par kalpošanu.

Vēveru ģimenei par zāles pļaušanu dievnama
un draudzes mājas teritorijā. *Pr. Andris Solims*

Aicinu pieteikties uz katehēzes nodarbībām

pieaugušajiem, gatavojoties uz
Kristībām, Pirmo sv. Komūniju,
Iestiprināšanu, Laulībām. Iespējams
piedalīties arī brīvklaušitājiem!
Sakārtojiet laicīgi savu garīgo dzīvi!

Brāli un māsas Kristū!

Pazemīgi lūdzam ziedot remontdarbu apmaksai!

Ziedojumu var nodot personīgi dievnamā
prāvestam A. Solimam vai ieskaitīt draudzes kontā:
**Lielvārdes Romas katoļu draudze, Meža 18,
Lielvārde, LV-5070; Reģ. Nr. 90001080360
SEB Banka, Konta Nr.: LV05UNLA0050005798451**

“Mūsu draudze” redakcija:

Galvenais redaktors – pr. Andris Solims
(mob.t.:29855768, e-pasts: asolims@inbox.lv)
www.lielvardnieki.lv; facebook.com/lielvardesbaznica
youtube.com/@lielvardesdraudze

